

ΤΟ ΚΑΛΑΜΙ

ΣΤΟ ΖΗΖΙΜΟ ΣΙΔΕΡΗ

Πλάι στα νερά και στο ριχτό ποτάμι
Σειέται τ' αεροφιλήτο καλάμι.
Μ' αριά τὰ φύλλα σὰ σπαθιά γυρτά
Ανθό δὲ δίνει κ' ἥσκιον δὲν κρατᾷ.

Λαὸς τ' ἀδέρφια του σαλεύουν γύρω,
Ψηλόλιγνο καθένα τους και στείρο,
Κι ἂν ἔρθει ἀπάνω νὰ σταθεῖ πουλί,
Πάλι κάνει φτερά καὶ δὲ λαλεῖ.

Ὅσο ἡ νοτιά τὸ δέρνει καὶ τὸ γέρνει,
Τόσο τὸ δρόμο πρὸς τὰ οὐράνια παίρνει.
Κι ἂν τρέμει στ' ἀγριοδόρι καὶ θρηνεῖ,
Στὴ νύχτα χάνεται ἡ πικρὴ φωνή.

Καὶ μόνο ὅταν ξερὸ καὶ πληγωμένο
Παίξει στὰ χεῖλια τοῦ βοσκοῦ ἀρμολιμένο,
Λαλοῦν τὰ στήλια, οἱ λόγγοι, τὰ βουνά :
Μὲς στὸ καλάμι κόσμος νέος ξυπνᾷ ---

Καὶ ξάφνω, στὴ γαλήνη ποῦ ἀργοστάζει
Στοῦ δειλινοῦ τ' ἀχνόφρανο τὸ ἀτλάζει.
Τοῦ ἀνέμου νά ! τὸ πόδι τὸ βουερό,
Ποῦ στὴν κοιλάδα στήνει τὸ χορὸ,

Καὶ τοῦ νεροῦ τὰ σιγαλὰ τραγούδια
Ποῦ ρέει μὲς στὰ μυρόπαντα τὰ λουλούδια.
Καὶ τὰ φιλεῖ στὴν ἀκροποταμιά
Ἡ ξέψαχα τὰ πᾶει στὴ λησμονιά,

Καὶ τοῦ βουνοῦ ἡ δροσιά, τοῦ κάμπου ἡ λαύρα,
Ἡ μουσικὴ τῆς κρύας πηγῆς ἀνάβρα,
Ἡ θλίψη, ὁ πόθος, ἡ ἔρημη συμφορὰ
Κι ὁ πόνος τῆς ἀγάπης κ' ἡ χαρὰ

---Ὅλη ἡ ζωὴ περίσσια ξεχειλάει :

Καὶ κλαίει ἡ ψυχὴ τοῦ καλαμοῦ, γελᾷ
Στὰ χεῖλια τοῦ βοσκοῦ ποῦ βράδι ἀργά
Τὰ πρόβατα ἀπ' τὸ βράχο σαλαγᾷ.

ΜΗΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ

ΜΠΑΨΡΩΝ

Στοὺς τοίχους ἄρματα ἀσημιὰ καὶ φλωροκαπνισμένα,
Τακίμια ἀπὸ τὰ χαμηλὰ διβάγια τὰ νταμάδα,
Τὰ φυσεκλίκια ἀραδιαστά, τὰ χαῖμαλιά ἕνα, ἕνα,
Κί' ἀπ' τὰ νοιχτὰ παρὰθυρα τῆς λίμνης φῶς, ἡ ἀχνάδα.

Μέσ' ἀπὸ τὴν ἀβλόπορτα, τὸ σελωτὸ σπαθάτο
Τῆς Ἀραπιᾶς, μὲ τὰ κροσσὰ τὰ φάλαρα, φρουμᾷζει
Καὶ μπρὸς στὸ μόντζο τὸ σκοπὸ, ποῦ τὰ νερά ἀπὸ κάτω,
Μονόξυλο μὲ τὸ μακρὸ σταλίκι γλεῖ καὶ ἀράζει.

Σουλιῶτες, Φράγκοι, αἰδάμαστοι Μεσολογγίτες, γόνα
Τὸ γόνα, χάμου κάθονται, νὰ πιναχθοῦν καὶ πάλι,
Σὰ θὰ προβάλλει ἰσόθεος ὁ ἀσύγκριτος, κορῶνα
Φορῶντας τὸν ἡλιόγυρο στὸ ἀγγελικὸ κεφάλι.

Ὅμως καὶ τὸ ψαρόπουλο στὸ νιοθαμένο πριάρι,
Ποῦ τὸ σαλεύει μιὰ ριπὴ τοῦ κόρπου ἀριά χυμένη,
Χαρσόμενο ποῦ κι' ὁ γιालὸς ἀρχίναε νὰ φρεσκάρει,
Στρώνει στὴν πρύμη τὸ χαλὶ κι' ὁρθὸ τὸν περιμένει.

Μὰ Κεῖνος πρὶ νὰ δώσ' ἡ αὐγὴ, μὲ τὸ φτερὸ κοντῆλι,
Σὰν ἀπὸ χᾶδι ἡ κρούσιμος στὸν ὕπνα μηνυμένος,
Ῥιμάρει ἀκόμα τὸν καῦμό τοῦ ὕστερνου του Ἀπρίλη.
Λοξάζοντας πάλαι καὶ σέ, κατατρεγμένο Γένος.

Κ' ἐγώ, ποῦ τότε σὲ δασὰ πρόγονου στήθεϊά μέσα,
Ξέχωρου ἐκεῖ στοὺς διαλεκτούς, ἔσφυζα στάλα αἱμάτων,
Καὶ σὰν ἰδέα κυμάτιζα μέσ' στὴν πλατειὰ του ἀνέσα,
Καὶ στὴν ἀητένια του γοργὴ σπιδίζα ἀναβλεψιά του,

Ποῖδ' ἔξερε ! σὲ ποῖδ' στρόφιλο νὰ πόντισα ἄξαφνα, ὄντας
Ἀνοῖξε ἡ θύρα κ' ἔτριξαν βαρεῖα τὰ σκαλοπάτια,
Κ' ἐστάθη στοὺς ἀρματωλοὺς μπροστὰ χαμογελῶντας
Καὶ τὸν παποῦ μου ἐκοίταξε καλὰ καλὰ στὰ μάτια ...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ